

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

40. St-2535/17
TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU
PRIMLJENO

65 Pž-7823/2017-2

12-01-2018

poštom — neposredno
u primj. prilogu
pristojba

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednika vijeća, Lenke Ćorić, suca izvjestitelja i Mladena Šimundića, člana vijeća, u predstečajnom postupku nad dužnikom I.G.K. RECIKLAŽA d.o.o., Sisak, Božidara Adžije 2, OIB 93620583263, odlučujući o žalbi vjerovnika C.A. GROUP GmbH, Republika Austrija, Linz 4020, Eduard-Suess-Str.19., kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Orehovec, odvjetnik u Čakovcu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2535/17 od 5. prosinca 2017., u sjednici vijeća održanoj 2. siječnja 2018.

riješio je

Preinačuje se rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2535/17 od 5. prosinca 2017. u dijelu točke II. izreke, kojim je vjerovnik C.A. GROUP GmbH, Linz, Republika Austrija, upućen na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine i rješava:

Upućuje se vjerovnik Republika Hrvatska, Ministarstvo Financija, Porezna uprava, OIB 18683136487, da u roku osam dana od dana dostave ovog rješenja pokrene parnicu radi utvrđivanja neosnovanosti tražbine vjerovnika C.A. GROUP GmbH, Linz, Republika Austrija, u iznosu od 4.909.161,19 kn (četirimilijunadevettisudevettisućastošezdesetjednu kunu i devetnaest lipo), jer će se u protivnom smatrati da je odustao od prava na vođenje parnice.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2535/17 od 5. prosinca 2017. utvrđeno je da je osporena tražbina vjerovnika C.A. GROUP GmbH, Linz, Republika Austrija u iznosu od 4.909.161,19 kn i vjerovnik upućen na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine u roku osam dana od dana pravomoćnosti rješenja odnosno primitka drugostupanjske odluke, određeno da osporavatelj u takvoj parnici nastupa u ime i za račun dužnika i da će se smatrati da je vjerovnik koji je upućen na parnicu odustao od prava na vođenje parnice ako ne pokrene parnicu u određenom roku.

Protiv tog rješenja vjerovnik C.A. GROUP GmbH, je pravovremeno izjavio žalbu, pobijajući ga u dijelu kojim je on upućen na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine. U žalbi navodi kako je prvostupanjski sud samoinicijativno odbio primijeniti odredbu članka 48. stavka 3. Stečajnog zakona i umjesto nje primijenio odredbu članka 266. stavak 2. tog Zakona. Tvrdi da je takvo postupanje nezakonito i poziva se na odredbu članka 5. Zakona o sudovima prema kojoj su sudovi dužni, pored ostalog, suditi na temelju zakona, kao i na

odredbu članka 37. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske kojom je propisan način postupanja suda ako nađe da propis koji treba primijeniti nije suglasan s Ustavom. S obzirom da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo i zbog toga donio nezakonito rješenje, žalitelj predlaže preinačiti pobijano rješenje u smislu žalbenih navoda ili ukinuti i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

Pobijano rješenje ispitano je na temelju odredbe članka 365. stavak 2. u vezi s člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11 – pročišćeni tekst, dalje: ZPP) i člankom 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15), u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

Prema podacima iz preslike dijela spisa koji je uz žalbu dostavljen ovom sudu, proizlazi da je u predstečajnom postupku koji se vodi nad dužnikom, vjerovnik C.A. GROUP GmbH prijavio tražbinu u iznosu od 4.909.161,19 kn po osnovi ugovora o prijenosu poslovnog udjela koji je sklopio s dužnikom 23. lipnja 2015. Tu tražbinu u cijelosti je priznao dužnik i povjerenik, ali ju je osporio vjerovnik Republika Hrvatska, Ministarstvo Financija, Porezna uprava. Kao razlog osporavanja navedeno je da vjerovnik nema osobni identifikacijski broj, nema sjedište (nije bilo navedeno u prijavi), nije sam prijavio tražbinu, nego je ona navedena u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka i nije vidljiva pravna osnova ovog potraživanja. Osporavanje predmetne tražbine nije otklonjeno na ročištu za ispitivanje tražbina održanom 5. prosinca 2017. U takvoj pravnoj situaciji prvostupanjski sud smatra da se ne može primijeniti odredba članka 48. stavak 3. Stečajnog zakona, jer je logički neodrživa zato što proturječi sama sebi, pa je umjesto te odredbe primijenio odredbu članka 266. stavak 2. Stečajnog zakona i na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine uputio vjerovnika osporene tražbine.

Prema odredbi članka 48. stavak 1. Stečajnog zakona ako je dužnik osporio tražbinu, sud će vjerovnika osporene tražbine uputiti na parnicu protiv dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine (stavak 1.), prema stavku 2. ako je povjerenik osporio tražbinu koju je priznao dužnik, sud će vjerovnika osporene tražbine uputiti na parnicu protiv dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine; povjerenik u takvom postupku nastupa u ime i za račun te na trošak dužnika i konačno, prema stavku 3. tog članka, ako je vjerovnik osporio tražbinu koju su priznali dužnik i povjerenik ako je imenovan, sud će osporavatelja uputiti na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine; osporavatelj u takvom postupku nastupa u ime i za račun dužnika.

Osnovano žalitelj tvrdi da je odredbom članka 48. stavak 3. Stečajnog zakona izričito propisana aktivna legitimacija osporavatelja za vođenje parnice radi utvrđivanja osporene tražbine i da je sud ne može arbitrarno primjenjivati tako da na parnicu uputi drugu osobu, u ovom slučaju vjerovnika osporene tražbine. S druge strane, očita je i nelogičnost ove odredbe, na koju s pravom ukazuje prvostupanjski sud, s obzirom na to da se osoba koja osporava tražbinu upućuje na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine (jednako kao i vjerovnici čije je tražbine osporio dužnik ili povjerenik), što bi moglo značiti da je upućena na dokazivanje onoga što je suprotno njenim tvrdnjama.

Međutim, po stajalištu ovoga suda, onaj dio ove zakonske odredbe koji izaziva dvojbe treba tumačiti tako da će osporavatelj u parnici na koju je upućen dokazivati svoje tvrdnje o tome da tražbina ne postoji. Drugim riječima, u parnici radi utvrđivanja osporene tražbine iz članka 48. Stečajnog zakona, pored zahtjeva za utvrđenje postojanja (osnovanosti) tražbine (u parnicama iz stavka 1. i 2. tog članka) može se, istaći i tužbeni zahtjev na utvrđenje da ne postoji (da je neosnovana) tražbina vjerovnika koju je osporio drugi vjerovnik, a priznali dužnik i povjerenik (u parnici iz stavka 3. tog članka). Takvo tumačenje više odgovara ostalim dijelovima ove zakonske odredbe, posebno onom posve jasnom dijelu, da se na parnicu upućuje osporavatelj, a ne vjerovnik čija je tražbina osporena od strane drugog vjerovnika. Tome u prilog govori i odredba stavka 4. članka 48. Stečajnog zakona kojom je propisano da osporavatelj („vjerovnik iz stavka 3. ovoga članka“) koji je uspio u parnici, ima pravo na dosuđene troškove postupka od protivne stranke i dužnika, a ako ne uspije u parnici, dužan je protivnoj stranci naknaditi troškove.

Prema tome pravilnim tumačenjem zakonske odredbe iz članka 48. stavak 3. Stečajnog zakona trebalo je na parnicu upućiti osporavatelja. Zato je na temelju odredbe članka 380. točka 3. ZPP-a u vezi s odredbom članka 10. Stečajnog zakona pobijani dio rješenja preinačen tako da je na parnicu upućen osporavatelj Republika Hrvatska, Ministarstvo Financija, Porezna uprava radi utvrđivanja neosnovanosti tražbine vjerovnika C.A.GROUP GmbH. Zakonska pretpostavka o odustajanju od prava na vođenje parnice sadržana je u odredbi članka 267. stavak 1. Stečajnog zakona koja se na temelju odredbe članka 50. stavka 3. tog zakona na odgovarajući način primjenjuju i u predstečajnom postupku.

Zagreb, 2. siječnja 2018.

Predsjednik vijeća
Dubravka Matas, v. r.

Za točnost otpredavka – ovlašteni službenik
Brankica Curman

U. Z. B. Matas